

Aplomb gesproken

“Ik voel me misselijk,” zegt de acteur.

“Zeg dat met iets meer aplomb,” adviseert de regisseur.

“Nee, ik voel me misselijk,” zegt de acteur.

“Dat is niet wat ik bedoel,” voegt de regisseur toe. De acteur braakt de boel onder en veegt aansluitend zijn mond schoon aan een hemdsmouw. “Dat is niet wat ik bedoel,” herhaalt de regisseur.

De acteur verklaart opgelucht te zijn en pakt het blad met zijn tekst erbij. “Ik kan hier verdergaan,” wijst hij met een kromme vinger.

“Zeg dat met iets mee aplomb,” adviseert de regisseur.

“Ik kan hier ook niet verdergaan,” suggereert de acteur en valt uit het raam.

De regisseur bemerkt dat de hemdsmouw waaraan een mond werd schoongeveegd, een van zijn hemdsmouwen is. “Nu begrijp ik zijn gebrek aan aplomb,” stelt de regisseur. Hij sluit het raam met de hand in de schone mouw.

“Mag ik er op wijzen,” onderbreekt een assistente, “dat we niet opschieten?”

“Wijs daarop met iets meer aplomb,” spreekt de regisseur, “dat moet mogelijk zijn.”

De assistente is zoveel advies niet gewoon en barst in tranen uit. Haar kind in het wiegje in de hoek doet dat ook.

“Misschien is dit wat ik bedoel,” spreekt de regisseur tot zichzelf, “beleving als het ware.”

Wonderlijk genoeg is de acteur intussen in het raam gevallen.

“Zoveel gepast aplomb!” spreekt de regisseur bewonderend.

“De buitenlucht deed mij goed,” bekennt de acteur.

“Zeg dat met iets meer aplomb,” adviseert de regisseur tegen beter weten in.

De assistente heeft ondertussen haar tranen gedroogd, haar kindje in het wiegje drijft langzaam naar het open raam.